

LA COMARCA

Nº 9315.

Any IV. Núm. 160

PERIÓDIC INDEPENDENT

Olot, 4 de Març de 1916

LA CRISIS ACTUAL

Ja comprendrà el llegidor que'ns referim al trastorn econòmic complexe que estem atravesant, millor dit, que comença i que s'ha batejat per la opinió amb el nom de «Crisis de Subsistencies».

S'ha escrit, i s'ha parlat molt, moltíssim d'aquest problema que s'ha comentat i regirat en totes les formes, val a dir-ho, fins ara en general mes com excusa per altres movils sobre tot polítics i de negoci que per ganas d'estudiar-lo i resoldre'l. Aixís som els espanyols.

Fa molt temps que's parla del encament dels queviures i's posa el crit al cel i's fan juntes, s'envien telegrams, se critica al Govern (naturalment) i s'organitzen manifestacions ¿i qué?

Que la força de les coses es més poderosa que tots els crits, els comentaris i les manifestacions, les lleis econòmiques fan el seu curs com sempre i ve una hora com la present en que per sobre totes les filosofies, estudis i xerrameques s'imposa per la seva presencia una nota dominant que tothom enten sense prèvi estudi, La Miseria.

Heus aquí el problema. La manca de treball en fàbriques i tallers, l'aument de preu dels queviures fa que dintre el mal-estar *general* hi hagi families aont la necessitat se ha fet aguda.

Aquest es el càs net i clar. ¿Quantes families se troven aixís angustioses?

Aixó no ho sabem; pero anc que fos solsament una, s'hauria de socorrer igualment.

Com fer-ho? Tot depèn de la gran-

daria del mal a remeiar per ajustar-hi la quantitat dels medis.

Tal com s'ha plantejat el problema aquí en l'hora present, sembla que estem en plena calamitat pública perque s'ha enraonat molt i s'ha llessat al carrer el crit d'auxili, com si estèssim en les mateixes condicions que les poblacions de la Costa, aont amb poques hores se tencàren *totes les fàbriques* i vingué una paràlisis complerta de treball.

Fins ara aquí sortosament no es aixís, hi ha desminució de treball, hi ha crisis de feina que afecta a tothom mes o menos, pero que no aménassa de miseria més que a alguns.

Cert que hi ha la por de que la cosa augmenti ¿pero si ara ja'ns posem a tocar a auxili, que farem quan el cas de calamitat vingui si és que vé?

Es que l'alarma engendrada del pànic es algun remei ni un paliatiu sisquera?

Es que no hi ha altre manera d'auxiliar al qui te necessitat que en forma de caritat pública?

No volem criticar de cap manera a la Junta de Subsistencies de quina estem certs que fa lo que pot, pero ens sembla que en algun de sos acords s'ha deixat portar per la sugestió d'aquest pànic a que aludim.

Aquesta Junta s'ha constituït com tantes Juntes amb l'apremi de una demanda popular, i lo que és més amb una llista de *solucions* a posar en pràctica, lo que ja fa dos defectes de naixement, perque si sempre es un mal el fer les coses depressa (sobre tot quan son delicades i difícils) es un altre mal el tenir de resoldre un problema sense una complerta

llibertat d'esperit per a buscar-li la solució millor.

En el càs present a la nostra Junta de Subsistencies se li ha dit: ¡no podem viurer! constitueixte depressa, treu els consums, fes aixó, alló, i lo altre, i s'ha trobat la Junta amb quatre iniciatives i tres absurdes per tota solució.

A qui se li ocorre que lo que no ha pogut fer el Govern ni els grans Municipis estudiant-ho amb temps de calma o sia suprimir l'impost de consums ho tingui de fer el Municipi d'Olot a correuita i precisament per aliviar una situació de moment?

I aixís per l'estil d'aquest li han anat dictant remeis.

I naturalment els homes de la Junta de Subsistencies amb tota la bona voluntat, amb tots els bons desitjos ha tingut d'*escullir* entre lo pitjor lo menos dolent i ha recorregut a n'el medi de la suscripció pública.

Es aquest un remei eficaç i oportú?

Eficaç volem creurer que si, doncs mai el poble olotí ha deixat de respondre quan se l'ha cridat per socorrer una *calamitat*.

Pero oportú, resoltament creiem que no ho es pas, perque ningú ens ha demostrat que'l cas present tinga la magnitud de una *calamitat* pública.

Estudiem-lo el cas amb serenitat.

En mitg del hivern, poc treball i encament de la vida, cap fàbrica parada totalment, pero alguna secció si, i disminució de dies en vàries.

Resultat d'aixó, *malestar econòmic* en casi totes les families que tenen relació amb aquestes fàbriques, situació

Pedro Bosch